

இன்று அம்மா இன்னும் உயிரோடிருக்கிறாள்.

அவள் இப்போதெல்லாம் எதுவும் சொல்வதில்லை, ஆனால், அவளால் நிறையவே சொல்ல முடியும். மீண்டும்மீண்டும் இந்தக் கதையைச் சொல்லி அலுத்துப்போய், இனி எதுவும் கிட்டத்தட்ட நினைவில் இல்லாமல் போய் விட்டிருக்கும் எனக்கு நேர்மாறாக.

அதாவது, நடந்து அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலேயே ஆகிவிட்ட கதை. அது நிகழ்ந்தது, அதுபற்றி நிறையவே பேசினார்கள். இன்றும் கூட அதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள், ஆனால், ஒரே ஒரு சாவை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறார்கள்—வெட்கமேயில்லாமல், புரிகிறதா? ஏனென்றால், நிகழ்ந்ததோ இரண்டு. இரண்டு சாவுகள். ஆமாம், இரண்டு. இப்படி விடுபட்டுவிடுவதன் காரணம்? முதலாமவனுக்குக் கதை சொல்லத் தெரிந்திருந்தது, தன்னுடைய குற்றத்தை வெற்றிகரமாக மறக்கடிக்கச் செய்யும் அளவுக்கு. இரண்டாமவனோ, துப்பாக்கிக் குண்டை உடலில் வாங்கிக்கொண்டு, புழுதியோடு கலந்துவிடுவதற்காகவே இறைவன் அவனைப் படைத்திருந்தானோ என்று தோன்றும்படியான, எழுத்தறிவில்லாத ஒரு அப்பாவி; தனக்கென்று ஒரு இயற்பெயரைக்கூடப் பெற நேரமில்லாமல் போய்விட்ட அநாமதேயம்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே உனக்குச் சொல்லிவிடுகிறேன்: இறந்த இரண்டாமவன், அதாவது, கொல்லப்பட்டவன், என்னுடைய அண்ணன். அவன் தன்னைக் குறித்து விட்டுச்சென்றது எதுவுமே இல்லை. இங்கே இருப்பதெல்லாம் அவனுக்குப் பதிலாகப் பேசுவதற்காக இந்த மதுக்கூடத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டும், இனி ஒருபோதும் எவருமே தெரிவிக்கப்போகாத இரங்கல் செய்திகளுக்காகக் காத்துக்கொண்டும் இருக்கும் நான் மட்டுமே. உனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கலாம், ஆனால், ஒருவிதத்தில் அதுதான் நான் ஏற்றுக்கொண்டுள்ள பணி: நாடக அரங்கம் காலியாகிக்கொண்டிருக்கும் போது மேடைக்குப் பின்னால் நிலவும் மௌனத்தை விற்கும் சில்லறை வியாபாரி. மேலும், அதற்காகத்தான் நான் இந்த மொழியைப் பேசவும் எழுதவும் கற்றுக்கொண்டேன்: இறந்தவனுக்குப் பதிலாகப் பேச, அவனுடைய வாக்கியங்களைத் தொடர்ந்து பேச. கொலை செய்தவன் பிரபல மடைந்துவிட்டான். அவனைக் காப்பியடிக்கும் எண்ணமே எனக்கு வராத அளவுக்கு அவனுடைய கதை அவ்வளவு நன்றாக எழுதப்பட்டுவிட்டிருந்தது. அது அவன் மொழி. ஆகவே, சுதந்திரம் அடைந்த பிறகு இந்த

நாட்டில் என்ன செய்தார்களோ, அதை நான் செய்யப்போகிறேன்: காலனியர்களுடைய புராதன வீடுகளிலிருந்து கற்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எடுத்து, எனக்கென்று ஒரு புதிய வீட்டை, எனக்கென்று ஒரு புதிய மொழியை அமைப்பேன். கொலையாளியின் சொற்களும், சொல்லாட்சியும் எனக்காகவே இருக்கும் யாரும் உரிமை கோராத சொத்து. தவிர, ஏற்கனவே யாருக்கும் சொந்தமில்லாத சொற்கள் இந்த நாடு முழுவதும் இறைந்து கிடக்கின்றன: பழைய கடைகளின் முகப்புகளிலும், பழுப்பேறிய புத்தகங்களிலும், பல முகங்களிலும் காணப்படும் சொற்கள், அல்லது காலனியாதிக்கத்திலிருந்து பெற்ற விடுதலை தயாரித்த வினோதமான கலப்பு மொழியால் உருமாற்றம் அடைந்த சொற்கள்.

ஆகவே, கொலையாளி இறந்துபோய் நீண்ட காலம் ஆகிவிட்டது, என்னைத் தவிர, மற்ற எல்லோரையும் பொறுத்தவரை பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே என் அண்ணன் இல்லாமல்போய்விட்டான். எனக்குப் பிடிக்காத கேள்விகளைக் கேட்பதற்காகப் பொறுமையில்லாமல் இருக்கிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும், ஆனால், கவனமாக நான் சொல்வதைக் கேள், உனக்கே கடைசியில் எல்லாம் புரியும். இது ஒரு சாதாரணமான கதை அல்ல. முடிவைப் பற்றிக்கொண்டு தொடக்கம்வரை பின்னோக்கி ஏறிப்போகும் கதை. ஆமாம், இனப்பெருக்கத்துக்காக ஆற்று ஓட்டத்தின் எதிர்த் திசையில் நீந்திச் செல்லும் சாமன் மீன் கூட்டத்தின் பென்சில் கோட்டுச் சித்திரம்போல். நீயும் மற்ற எல்லோரையும் போலவே கதையை எழுதியவன் எப்படி விவரித்திருந்தானோ அப்படியேதான் படித்திருக்க வேண்டும். துல்லியமே வந்து நேராகச் சொற்களைக் கல்லில் செதுக்கியிருந்ததைப் போலத் தோன்றும் அளவுக்கு அவன் நேர்த்தியாக எழுதுகிறான். எழுத்தின் நயங்கள் விவகாரத்தில் கறாராக இருப்பவன் உன்னுடைய அந்த நாயகன், கிட்டத்தட்ட கணிதவியலின் கச்சிதம் அவனுக்கு அவசியமாக இருந்திருக்கிறது. கற்களும் கனிமங்களும் கொண்ட முடிவற்ற கணக்கீடுகள். அவன் எப்படி எழுதுகிறான் என்று பார்த்தாயா? துப்பாக்கிச்சூட்டைப் பற்றிப் பேசக் கவிதைக் கலையைக் கையாள்வதைப் போலத் தோன்றுகிறான்! அவனுடைய உலகம் சுத்தமாக, காலை ஒளியில் செதுக்கப்பட்டு, துல்லியமாக, தெளிவாக, வாசனைகளாலும் தொடுவானக் கோடுகளாலும் வரையப்பட்ட உலகம். புல்லாங்குழல் ஓசையை மட்டுமே தங்களுடைய மொழியாகக் கொண்ட பிசாசுகளைப் போல, தெளிவற்ற, சூழலுக்கு ஒவ்வாத பொருட்களாக, 'ஏதோ அந்தக் காலத்திலிருந்து' வந்திருந்த 'அராபியர்கள்'தான் அங்கிருந்த ஒரே நிழல். தன்னை உயிருடனோ பிணமாகவோ ஏற்றுக்கொள்ளாத நாட்டில் சுற்றிச்சுற்றி வருவதால் அவன் சலிப்படைந்திருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஒரு மண்ணைத் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள முயன்று தோல்வியடைந்த காதலன் ஒருவன் செய்த கொலையைப் போலத் தோன்

றும் அவன் செய்த கொலை. பாவம், அவன் எவ்வளவு துன்புற்றிருந்திருக்க வேண்டும்! தனக்குப் பிறவி அளித்திருந்திருக்காத ஒரு இடத்தின் குழந்தை.

நடந்தவற்றைப் பற்றி அவனுடைய தரப்பில் சொல்லப்படுவதை நானும் படித்திருக்கிறேன். உன்னைப் போல, இன்னும் பல லட்சக் கணக்கானவர்களைப் போல. தொடக்கத்திலிருந்தே எல்லாவற்றையும் புரிந்து கொண்டோம்: அவனுக்கு ஒரு மனிதனுக்குண்டான பெயர் இருந்தது, என் அண்ணனுக்கோ ஒரு விபத்தின் பெயர். வேறொரு நாயகன் தன்னுடைய கறுப்பின உதவியாளனை 'வெள்ளிக்கிழமை' என்றழைத்தானே அதைப் போல, இவனை 'மதியம் இரண்டு மணி' என்று அழைத்திருக்கலாம். நாள் பொழுதின் ஒரு தருணம், வாரத்தின் நாள் ஒன்றைப் போல. மதியம் இரண்டு மணி, அது சரிதான்! அரபு மொழியில் 'ஸூஜ்', இரண்டு, இரட்டையர், அவனும் நானும், இந்தக் கதையின் கதையை அறிந்தவர்களைப் பொறுத்த வரை சந்தேகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட இரட்டையர்கள். சுருக்கமான அராபியன், சடுதியில் மறைந்துவிடும் அராபியன், இரண்டு மணி நேரம் உயிருடன் இருந்து, புதைக்கப்பட்ட பிறகும் எழுபது ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து இறந்தவனாக இருப்பவன். என் அண்ணன் கண்ணாடிப் பெட்டியில் இருப்பதைப் போல இருக்கிறான்: அவன் குண்டுக்குப் பலியாகி இறந்துவிட்டிருந்தாலும், ஒரு நாள்பொழுதையும், தன் முதுகில் சுமந்துகொண்டிருந்த மற்ற எல்லாவற்றையும் எப்படிச் சமாளிப்பது என்று தெரிந்திருக்காத பிரெஞ்சுக்காரன் ஒருவனின் குண்டுக்கு இரையான தன்னுடைய சாவையே அவன் நடித்துக்காட்ட வேண்டுமென்பதற்காக, காற்றின் அலையையும் கடிக்காரத்தின் இரண்டு முட்களையும் மட்டுமே அவனுடைய பெயராக மீண்டும்மீண்டும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மேலும், இந்தக் கதையை மீண்டும் நினைத்துப்பார்க்கும்போது எனக்குக் கோபம் வருகிறது—குறைந்தபட்சம் கோபமடைவதற்குப் போதிய சக்தி எனக்கு இருக்கும்போதெல்லாம். அதில் இறந்தவனாக இருப்பது அந்தப் பிரெஞ்சுக்காரன்தான்: எப்படி அவன் தன் அம்மாவை இழந்தான், பிறகு எப்படி வெயில் தாங்காமல் தன் உடலையே இழந்தான், பின்னர் தன் காதலியின் உடலையும் எப்படி இழந்தான், பிறகு அவனுடைய இறைவன் மனிதனின் உடலையும் கைவிட்டுவிட்டான் என்பதைச் சொல்வதற்காக எப்படித் தேவாலயத்துக்குப் புறப்பட்டான், பிறகு எப்படி அம்மாவின் பிரேதத்துக்கு அருகே கண்விழித்திருந்தான் என்றெல்லாம் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுகிறான். ஆண்டவனே, ஒருவனைக் கொலையும் செய்துவிட்டு, எப்படி அவனுடைய சாவைக்கூட அபகரித்துக் கொள்ள ஒருவனால் முடிகிறது? குண்டை உடலில் வாங்கிக்கொண்டது என் அண்ணன்தான், அவன் அல்ல. அது மூசா, மெர்சோ அல்ல, இல்லையா? ஒரு விஷயம் என்னை மலைக்கச் செய்கிறது. கொல்லப்பட்டவனின்

பெயர், முகவரி, அவனுடைய முன்னோர்கள், அவனுக்குப் பிறக்கவிருந்த குழந்தைகள் இவற்றைத் தெரிந்துகொள்ள, நாடு சுதந்திரம் அடைந்த பிறகும் கூட—யாருமே முயற்சி செய்யவில்லை. யாருமேதான். பட்டை தீட்டிய வைரத்தின் தோரணையில் இருந்த கச்சிதமான அந்த மொழி நடையின் முன் எல்லோரும் வாய் பிளந்து நின்றார்கள். மிகவும் பொருத்தமான இரங்கல் செய்திகளைத் தெரிவித்து அந்தக் கொலையாளியின் தனிமை யுணர்வைத் தாங்களும் உணர்வதாக எல்லோரும் அறிவித்தார்கள். இன்று மூசாவின் உண்மையான பெயர் யாருக்குத் தெரியும்? தனியாக, தன் மக்கள் கூட்டமில்லாமல், மந்திரக்கோல் இல்லாமல், நடந்தே அவன் கடக்க வேண்டியிருந்த கடல்வரை அவனை அடித்துச்சென்றது எந்த நதி? மூசாவிடம் துப்பாக்கி, தத்துவச் சிந்தனை, வெயிலின் தாக்கம் ஏதாவது இருந்ததா இல்லையா என்று யாருக்குத் தெரியும்?

மூசா யார்? அவன் என் அண்ணன். அதைத்தான் சொல்லவருகிறேன். மூசாவால் ஒருபோதும் சொல்ல முடியாமல் போனவற்றை உனக்கு நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். என் இளம் நண்பனே, இந்த மதுக்கூடத்தின் கதவைத் திறந்த நீ ஒரு கல்லறையைத் திறந்துவிட்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய தோள்பையில் அந்தப் புத்தகம் இருக்கிறதா? அப்படியானால் சரி, ஒரு நல்ல சீடனாக அதன் முதல் சில பக்கங்களை எனக்குப் படித்துக்காட்டு...

உனக்குப் புரிந்ததா? இல்லையா? நான் விளக்கமாகச் சொல்கிறேன். தன்னுடைய தாயார் இறந்த பிறகு இந்த மனிதன், இந்தக் கொலையாளி தனக்கென்று சொந்த நாடு எதுவுமில்லாமல், சோம்பேறித்தனத்திலும் அபத்தத்திலும் ஆழ்ந்துவிடுகிறான். தன்னுடைய வெள்ளிக்கிழமையைக் கொல்வதன் மூலம் தன்னுடைய விதியையே மாற்றி அமைக்க முடியும் என்று நினைக்கும் இந்த ராபின்சன் குரூசோ, தான் ஒரு தீவில் மாட்டிக் கொண்டுவிட்டதை உணர்ந்து தன்னளவில் திருப்தி அடைந்துவிட்ட கிளியைப் போல மேதாவிலாசத்துடன் பிதற்றத் தொடங்குகிறான். “பாவம், மெர்சோ, நீ எங்கே இருக்கிறாய்?”¹ கொஞ்சம் இந்தக் கதறலை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிப்பார், உனக்கு அது அவ்வளவு கேலியாக இருக்காது என்று அடித்துச்சொல்கிறேன். உனக்காகத்தான் அப்படிச் செய்யும்படி உன்னைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். எனக்கோ அந்தப் புத்தகம் மனப்பாடமாகத் தெரியும், குர்-ஆனைப் போல அதை முழுமையாக உனக்கு ஒப்பித்துக்காட்டுவேன். இந்தக் கதையை எழுதியது ஒரு பிரேதம், எழுத்தாளன் அல்ல. வெயிலின் சமையையும் வண்ணங்களின் பிரகாசத்தையும் அவன் தாங்கிக்கொள்ள முடியாததையும், சூரியன், கடல், புராதனக் கற்கள் இவற்றைத் தவிர, வேறெதையும் பற்றிச் சிந்திக்காததையும் வைத்து அதைத்

¹ மூலத்தில் இந்தத் தொடர் ஆங்கிலத்தில் உள்ளது.

தெரிந்துகொள்ளலாம். தொடக்கத்திலிருந்தே என்னுடைய அண்ணனை அவன் தேடிக்கொண்டிருந்தான் என்பதை ஒருவர் உணர முடியும். பார்க்க கப்போனால், அவன் என் அண்ணனைத் தேடியதே அவனை எதிர்கொள்வதற்காக என்பதைவிட இனி ஒருபோதும் அவனுடன் தொடர்பே இருக்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான். நான் அதைப் பற்றி யோசிக்கும்போதெல்லாம் என் மனதை உறுத்துவது அவன் என் அண்ணனைக் கொன்றது அவனைச் சுட்டதனால் அல்ல. மாறாக அவனைக் கடந்துபோய்விட்டதனால் என்பதுதான். உனக்குத் தெரியுமா, அந்தக் குற்றம் ஒரு கம்பீரமான அசட்டை, அதனால்தான், அதன் தொடர்ச்சியாக, என்னுடைய அண்ணனை ஒரு ஷஹீத்-ஆக (தியாகியாக) முன்வைக்கும் முயற்சிகள் சாத்தியமில்லாமல் போய்விட்டன. கொலை செய்யப்பட்டு நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகுதான் தியாகி என்ற விவகாரமே வந்தது. இதற்கிடையில் என் அண்ணனுடைய உடல் அழுகிப்போயிற்று; அந்தப் புத்தகம் பெற்ற வெற்றியை எல்லோரும் அறிவார்கள். ஆகவேதான், அங்கு நடந்தது கொலையல்ல, வெயிலின் தாக்கம்தான் என்பதை நிரூபிக்கத் தாங்களே சோர்ந்துபோகும் வரை எல்லோரும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹா, ஹா! நீ என்ன குடிக்கிறாய்? இங்கே மிகச் சிறந்த மதுபானங்கள் சாவுக்குப் பிறகுதான் அளிக்கப்படும், அதற்கு முன்னால் கிடையாது. மதம் தான் காரணம், சகோதரனே. சீக்கிரம் குடி. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் உலகத்தின் ஒரே ஒரு மதுக்கூடம் சொர்க்கத்தில்தான் திறந்திருக்கும், உலகம் முடிந்த பிறகு.

இந்தக் கதையை உன்னிடம் சொல்வதற்கு முன்னால் அதனுடைய சுருக்கத்தைத் தருகிறேன்: எழுதத் தெரிந்த மனிதன் ஒருவன், தனக்கென்று இயற்பெயர்கூட இல்லாத ஒரு அராபியனைக் கொல்கிறான்—ஏதோ காட்சிக்குள் நுழைவதற்கு முன்னால் அந்த அராபியன் தன்னுடைய பெயரைக் கழற்றி ஆணியில் மாட்டிவிட்டு வந்ததைப் போல. பின்னர், இல்லாத திருக்கும் ஒரு கடவுளின் தவறுதான் தன் செயல் என்றும், இந்த வெயிலின் கீழ் அவனுக்கு இப்போது அது புரிந்துவிட்டதாலும் கடற்காற்றின் உப்பு அவனுடைய பார்வையை மறைத்துவிட்டிருந்தாலும்தான் அது நிகழ்ந்தது என்றும் விளக்கம் அளிக்கத் தொடங்குகிறான். எதுவாக இருந்தாலும், உடனேயே அந்தக் கொலை முற்றிலும் தண்டிக்கப்படாத செயலாக ஆகி, உச்சிப்பொழுதுக்கும் பகல் இரண்டு மணிக்கும் இடையிலான நேரத்திலும், அவனுக்கும் அவனுடைய இரட்டைச் சகோதரனுக்கும் இடையிலும், மெர்சோவுக்கும் மூசாவுக்கும் இடையிலும் சட்டம் என்று எதுவும் இல்லாததால் ஒரு குற்றமாக இல்லாமல் ஆகிவிடுகிறது. அடுத்த எழுபது ஆண்டுகளாக எல்லோரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து, கொல்லப்பட்டவனின் உடலை அவசர அவசரமாக மறையச் செய்து, கொலை நடந்த இடத்தை ஒரு அருபமான

அருங்காட்சியகமாக மாற்றுவதில் ஈடுபட்டார்கள். மெர்சோ (Meursault) என்றால் என்ன? 'தனிமையில் சாவதா' (Meurt seul)? 'முட்டாளாகச் சாவதா' (Meurt sot)? 'ஒருபோதும் சாகாமல் இருப்பதா' (Ne meurt jamais)? இந்தக் கதையில் ஒரு வார்த்தை சொல்ல என் அண்ணனுக்கு அனுமதியில்லை. இதோ, நீயும் உனக்கு முன்னால் போனவர்களைப் போலத் தவறான வழியில் போகிறாய். அபத்தம் என்பது எங்கள் முதுகிலோ அல்லது எங்களுடைய தாய்மண்ணின் வயிற்றிலோ நானும் என் அண்ணனும் சமந்துகொண்டிருப்பதுதான், அந்த மற்ற ஒருவனோ அல்லது அவன் செய்ததோ அல்ல. சரியாகப் புரிந்துகொள், என் சோகத்தையோ அல்லது என் கோபத்தையோ நான் கொட்டவில்லை. நான் துக்கம் கொண்டாடக்கூட இல்லை... ஆனால், ஒன்றே ஒன்று... என்ன ஒன்றே ஒன்று? நீதி வழங்கப்பட வேண்டுமென்று நான் விரும்புவதாக நினைக்கிறேன். என் வயதில் உனக்கு அது கேலியாகக்கூடத் தோன்றலாம்... ஆனால், அதுதான் உண்மை என்று அடித்துச்சொல்வேன். அதாவது, நான் குறிப்பிடுவது நீதிமன்றங்களின் நீதி அல்ல, சமத்துவத்தின் நீதி. தவிர, இன்னொரு காரணமும் இருக்கிறது: என்னை ஒரு ஆவி துரத்தி வராத நிலையில் போய்விட விரும்புகிறேன். உண்மையில் ஒருவர் ஏன் எழுதுகிறார் என்பது எனக்குத் தெரியும் என்று நினைக்கிறேன். தான் பிரபலமாக வேண்டும் என்பதற்காக அல்லாமல், உலக வாழ்க்கையின் உட்கருவைக் கோரிப் பெற்றுக்கொண்டு தன்னால் முடிந்தவரை பிறருடைய பார்வையில் படாமல் இருப்பதற்காக.

குடித்துவிட்டு ஜன்னல் வழியாகப் பார்: நீர்வாழ் உயிரினக் காட்சியகம் போல் இந்த நாடு இருப்பதாகத் தோன்றும். சரி, சரி, நண்பனே, இது உன்னுடைய தவறும்கூட, உன்னுடைய ஆர்வம் என்னை உசுப்பிவிடுகிறது. பல ஆண்டுகளாக நான் உனக்காகக் காத்திருக்கிறேன். என் புத்தகத்தை என்னால் எழுத முடியாவிட்டாலும் குறைந்தபட்சம் உன்னிடம் கதை சொல்ல முடியுமே, இல்லையா? குடிக்கும் ஒருவன் தன் கனவில் தனக்குச் செவிமடுக்கும் ஒருவனை எப்போதும் எதிர்நோக்குவான். இது இன்றைய பொன் மொழி, உன் குறிப்பேட்டில் குறித்துக்கொள்வதற்காக...

ஆகவே, இது எளிதான ஒரு விஷயம். இந்தக் கதை மீண்டும் எழுதப்பட வேண்டும். அதே மொழியில், ஆனால், வலமிருந்து இடமாக. அதாவது, இன்னும் உயிருடன் இருக்கும் அராபியனுடைய உடலிலிருந்து தொடங்கி, தன் முடிவுக்கு அவனை இட்டுச்சென்ற சந்துபொந்துகள், அவனுடைய இயற்பெயர் இவற்றின் வழியாகத் துப்பாக்கிக் குண்டை அவன் சந்தித்தது வரை. ஆகவே, சூரியனின் தோழனான என் அண்ணனுக்குப் பதிலாக இந்தக் கதையைச் சொல்வதற்காகத்தான் ஓரளவு இந்த மொழியைக் கற்றேன். வினோதமாகத் தோன்றுகிறதா? நீ நினைப்பது தவறு. யாரும் ஒரு போதும் தேவையான தருணத்தில் எனக்கு அளித்திருக்காத பதிலை நான்

கண்டுபிடித்தாக வேண்டும். ஒரு மொழியை அருந்துகிறோம், பேசுகிறோம், பிறகு ஒருநாள் அது நம்மை ஆட்கொண்டுவிடுகிறது; நமக்குப் பதிலாக எல்லாவற்றையும் பற்றிக்கொள்ளும் வழக்கத்தைப் பெறுகிறது, முடிவற்ற முத்தத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் ஜோடியைப் போல இதயத்தைக் கவ்வுகிறது. யாருமே படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியாத ஒரு தந்தி, எழுதப் படிக்கத் தெரியாத தன் தந்தைக்கு வந்த காரணத்தால் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதக் கற்றுக்கொண்ட மனிதன் ஒருவனை எனக்குத் தெரியும்—உன்னுடைய கதாநாயகனும் காலனியர்களும் இருந்த காலம் அது. அவனுடைய தந்தைக்கு யாராவது அதைப் படித்துக்காட்டும்வரை அவனுடைய பாக்கெட்டிலேயே ஒரு வாரமாக அது அழுகிக்கொண்டிருந்தது. எங்கோ தொலைவில் அந்த நாட்டில் மரங்களற்ற ஏதோ ஒரு பகுதியில் அவனுடைய தாய் இறந்துவிட்டிருந்த செய்தியை மூன்றே வரிகளில் அது அறிவித்திருந்தது. “என் தந்தைக்காகவும், இது போன்று இனிமேல் நிகழக் கூடாது என்பதற்காகவும் நான் எழுதக் கற்றுக்கொண்டேன். தன் மேலேயே அவருக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தையும், என்னிடம் உதவி கேட்ட அவருடைய பார்வையையும் நான் ஒருபோதும் மறக்கவேயில்லை” என்றான் அந்த மனிதன். அடிப்படையில் எனக்கும் அதே போன்ற காரணம் தான். ஆகவே, நீயும் ஆரம்பி, படிக்கத் தொடங்கு, எல்லாம் என் மண்டைக்குள் எழுதப்பட்டிருந்தாலும். ஒவ்வொரு இரவும் ஸலிஜ் என்கிற என் அண்ணன் மூசா, இறந்துபோனவர்களின் உலகத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, கத்திக்கொண்டே என் தாடியைப் பிடித்து இழுக்கிறான்: “தம்பி ஹரூன், ஏன் இப்படி நடக்கவிட்டாய்? நான் ஒன்றும் பலிகடா இல்லை, உன்னுடைய அண்ணன்!” சரி, நீ படி!

முதலிலேயே சரியாகச் சொல்லிவிடுவோம்: நாங்கள் இரண்டு சகோதரர்கள் மட்டுமே இருந்தோம், தன்னுடைய புத்தகத்தில் உன்னுடைய கதாநாயகன் உணர்த்தியிருந்ததைப் போல நடத்தை கெட்ட சகோதரி எங்களுக்கு இருக்கவில்லை. மூசா என்னுடைய அண்ணன், அவனுடைய தலை மேகங்களை முட்டும். உயரமாக இருப்பான். ஆமாம், பசியாலும் கோபம் அளித்த சக்தியாலும் அவனுடைய உடல் மெல்லியதாக, நரம்பு முடிச்சுகளுடன் இருந்தது. கரடுமுரடான முகம், எனக்குப் பாதுகாப்பு அளித்த பெரிய கைகள், முன்னோர்களின் நிலத்தை இழந்துவிட்டதால் கடுமையான பார்வையைக் கொண்ட கண்கள். ஆனால், அவனை நினைத்துப்பார்க்கும்போதெல்லாம் இறந்தவர்கள் நம்மை நேசிப்பதைப் போல எங்களை அவன் நேசித்தான் என்று நினைக்கிறேன், அதாவது, தேவையற்ற பேச்சுகள் எதுவுமில்லாமல் அப்பாலிலிருந்து வரும் பார்வை. அவனுடைய நினைவுகள் என்னிடம் மிகக் குறைவாகவே இருக்கின்றன, ஆனால், அவனைப் பற்றி உன்னிடம் கவனமாக விவரிப்பதால் அக்கறை

யுடன் இருப்பேன். உதாரணமாக, கடைத் தெருவிலிருந்தோ துறைமுகத்திலிருந்தோ அவன் சீக்கிரம் திரும்பிவந்த அந்த ஒரு நாள்; அங்கே அவன் எதையாவது சுமந்துகொண்டும், இழுத்துக்கொண்டும், தூக்கிக்கொண்டும் வியர்த்துக் கொட்டியபடி, கூலியாளாகவோ எடுபிடியாகவோ வேலை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அன்றைய தினம், பழைய டயர் ஒன்றுடன் விளையாடிக்கொண்டிருந்த என்னை வழியில் பார்த்து, தன் தோள்மேல் தூக்கிக்கொண்டு தன் தலையை ஸ்டியரிங்போல் பாவித்து தன் காதுகளைப் பிடித்துக்கொள்ளச் சொன்னான். கார் மோட்டாரைப் போலச் சத்தம் எழுப்பியபடி டயரையும் அவன் உருட்டிக்கொண்டு வந்தபோது ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் அளவுக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியை நினைத்துப்பார்க்கிறேன். அவனுடைய வாசமும் நினைவுக்கு வருகிறது. சதையும் மூச்சுக் காற்றும் கலந்து அழுகிய காய்கறிகள், வியர்வை கலந்த பிடிவாதமான வாசம். இன்னுமொரு நினைவு, எங்களுடைய பண்டிகை தின நிகழ்வு. அதற்கு முந்தைய தினம், நான் செய்த ஒரு தவறுக்காக என்னை அடித்திருந்தான்; அது குறித்து நாங்கள் இருவருமே மனச்சங்கடத்திலிருந்தோம். அது மன்னிப்புக் கோரும் நாள், அவன் என்னை முத்தமிட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், நானோ, அவன் தன்னுடைய ரோஷத்தை இழந்து, இறைவனின் பெயரால்கூடக் கீழே குனிந்து என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதை விரும்பவில்லை. சிகரெட்டுடனும் எங்களுடைய தாயார் கொடுத்த பாலில்லாத காப்பியுடனும் எங்கள் வீட்டு நுழைவாயிலில் எதிர் வீட்டுச் சுவர்களைப் பார்த்தபடி சலனமேயில்லாமல் இருந்த அவனுடைய விசேஷ குணத்தையும் நினைத்துப்பார்க்கிறேன்.

* * * * *

பிரான்ஸில் எங்கள் தந்தையைப் பார்த்ததாகச் சொல்லப்பட்ட வதந்திகளில் இங்குமங்குமாக அவர் சிதறியிருந்த நிலையில் அவர் மறைந்து பல ஆண்டுகள் ஆகியிருந்தன. மூசாவுக்கு மட்டுமே அவருடைய குரல் கேட்கும். தன்னுடைய கனவுகளில் அவர் என்ன சொன்னார் என்று அவன் எங்களிடம் சொல்வான். என் அண்ணன் அவரை ஒரே ஒரு முறை மட்டுமே பார்த்திருந்தான். அதுவும் அவ்வளவு தொலைவிலிருந்து பார்த்ததால் அது குறித்து அவனுக்கே சந்தேகம். வதந்திகளின் நாட்களை, வதந்தி இல்லாத நாட்களிலிருந்து பிரித்துக் கண்டறியச் சிறுவனாக இருந்தபோதே என்னால் முடிந்திருந்தது. என் அண்ணன் மூசா என் அப்பாவைப் பற்றிப் பிறர் பேசக் கேட்க நேர்ந்தபோதெல்லாம் கண்களில் கனல் பறக்க, பதற்றமான உடல் அசைவுகளுடன் வீட்டுக்கு வந்த பிறகு அம்மாவுடன் குசுகுசுத்த குரலில்